

Sygn. akt II C 406/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Gawlik

Ławnicy:	/
-----------------	---

Protokolant: Hanna Świątek

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 roku w Rybniku

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

- 1) oddała powództwo;
- 2) przyznaje adwokatowi P. R. - kuratorowi ustanowionemu dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Gliwicach Ośrodka (...) w R. wynagrodzenie w kwocie 4428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych), w tym kwota 828 zł (osiemset dwadzieścia osiem złotych) stanowi podatek od towarów i usług;
- 3) nakazuje pobrać od powoda (...) Banku S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 4428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej.

Sygn. akt II C 406/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 14 października 2015 r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie **pozew o zapłatę** żądając zasądzenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanej następujących kwot:

- 116.873,01 zł (kapitał) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 9 października 2015 r.;
- 8.543,14 zł (odsetki umowne za okres korzystania z kapitału) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu;
- 6.201,80 zł (odsetki karne) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu;

- 208,90 zł (opłaty i prowizje) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2015 r.

oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w wysokości 1.648 zł i zwrotu innych kosztów w wysokości 16,48 zł.

W uzasadnieniu powód podał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną rat zadłużenia z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 29 października 2013 r. wraz z aneksem. Wskazał, iż w dniu 24 września 2014 r. pozwana dopuściła się pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat, a wobec braku zapłaty zaległych rat wypowiedział przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwana nie spłaciła wymaganej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu. W tych okolicznościach, w dniu 8 października 2015 r., powód wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzając zadłużenie strony pozwanej. Podniósł również, iż zgodnie z postanowieniami zawartej umowy, jest uprawniony do naliczania odsetek karnych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla trzymiesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału powiększonej o 25 punktów procentowych z zastrzeżeniem, że w żadnym czasie nie może przekroczyć czterokrotności wysokości bieżącej stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień sporządzenia pozwu wynosi 10 % w stosunku rocznym. W związku z tym, że umowna wysokość stopy procentowej przewyższa wartość czterokrotności stopy kredytu lombardowego wnosi o zasądzenie od kwoty kapitału od dnia 9 października do dnia zapłaty odsetek maksymalnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego tj. na dzień sporządzenia pozwu w wysokości 10 %.

Postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie (k.8) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, gdyż pozwana przebywa za granicą i przekazał niniejszą sprawę do tutejszego Sądu.

W dniu 25 lutego 2016 r. **kurator dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej** złożył odpowiedź na pozew i wniósł o **oddalenie** powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm prawem przepisanych oraz przyznanie na jego rzecz kosztów wynagrodzenia kuratora, gdyż koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części. W uzasadnieniu podał, że powód nie wykazał, by wystosował do pozwanej pisemne wezwanie do spłaty wymagalnych należności, o którym mowa w § 10 pkt 1 a umowy kredytu, co powinien uczynić przed wypowiedzeniem niniejszej umowy. Zarzucił też brak dowodu doręczenia takiego wezwania. Zakwestionował także wysokość wskazanych w pozwie kwot. Zgodnie bowiem z aneksem do umowy z dnia 17 kwietnia 2014 r. kwota kapitału spłaconego wynosiła 117.234,01 zł przy czym rata kapitałowo – odsetkowa wynosiła 1.875,27 zł, a najbliższa rata płatna w dniu 24 lipca 2014 r. była ratą wyrównawczą, powiększoną o odsetki naliczone za cały czas karencji. Powód podał, że pozwana dopuściła się pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat w dniu 24 września 2014 r., a co za tym idzie- nie jest możliwe, aby wartość kapitału wynosiła 116.873,01 zł, skoro z pozwu wynika że pozwana uiszcza raty płatne do dnia 24 lipca 2014 r. i 24 sierpnia 2014 r. Nadto, w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy kredytu, powód podał, że całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia. Datą wymagalności roszczenia nie jest zatem dzień 24 września 2014 r., a dzień 12 marca 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2013 r. powód zawarł z pozwaną umowę kredytu nr (...)- konsolidacyjny kredyt gotówkowy. Przedmiotem umowy był kredyt w kwocie 100.588,65 zł. Zgodnie z § 4 umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 96 ratach płatnych w okresach miesięcznych 24-go dnia każdego miesiąca. Łączna wysokość kredytu i raty kredytu dodatkowego (w przypadku jego udzielenia) wynosiła 2.212,47 zł, w tym: rata kredytu 1.863,78 zł i rata kredytu dodatkowego 348,69 zł, z tym zastrzeżeniem, że wysokość pierwszej raty kredytu i kredytu dodatkowego (w przypadku jego udzielenia), która jest ratą wyrównawczą nie będzie większa niż 1.947,12 zł. Wysokość odsetek umowny została ustalona w § 3 pkt 1, zgodnie z którym oprocentowanie nominalne kredytu wynosi 16 % w stosunku rocznym. Aneksem do umowy z dnia 17 kwietnia 2014 r. strony zmieniły umowę kredytu w ten sposób, że okres spłaty kredytu został wydłużony do dnia 24 października 2024 r. tj. o 36 miesięcy.

dowód: umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) k. 26-29

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu wobec nie wykazania rzeczywistej wartości roszczenia.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu powód będący znaczącym przedsiębiorcą, od lat działającym na rynku finansowym i wielokrotnie uczestniczącym w postępowaniach sądowych, nie wykazał okoliczności na których oparł swoje roszczenie, gdyż do pozwu jak i dalszych pism procesowych dołączył jedynie kserokopie dokumentów bez poświadczenia ich zgodności z oryginałem dokumentu. Podkreślić należy, iż kodeks postępowania cywilnego nie zna pojęcia kserokopii, natomiast -jako pojęciem przeciwstawnym pojęciu oryginału- posługuje się pojęciem odpisu. Skoro tak odpis, jaki i kserokopia stanowią odwzorowanie oryginału tyle tylko, że pierwszy metodą tradycyjną, a druga metodą nowoczesną, to istnieje podstawa do objęcia pojęciem odpisu także kserokopii. Wobec tego także do kserokopii można odnieść utrwalony w orzecznictwie i aprobowany w doktrynie pogląd, że dokumentem prywatnym jest także odpis dokumentu. Podobnie zatem, jak odpis należy uznać kserokopie za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie. Raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonym przez powoda roszczeniu. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest zawarte w nim i podpisane oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Oznacza to, że dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Kserokopie niepotwierdzone „za zgodność z oryginałem” nie mają mocy dowodowej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 206, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200).

Zgodnie z art. 75 c ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128), jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Umowa kredytu zawarta między stronami w § 10 pkt 1 a także stanowi, iż powód przed wypowiedzeniem niniejszej umowy winien wystosować do pozwanej wezwanie do spłaty wymagalnych należności. Z przedłożonego potwierdzenia odbioru korespondencji (k.33) wynika, iż przesyłkę w dniu 11 lutego 2015 r. odebrała T. S. – matka pozwanej. W ocenie Sądu odebranie wezwania do zapłaty przez matkę pozwanej nie jest równoznaczne z odebraniem wezwania przez pozwaną, gdyż przepisy art. 131 do 147 k.p.c. nie mają zastosowania do doręczeń pomiędzy bankiem a dłużnikiem, dotyczą bowiem doręczeń jedynie pism sądowych. Tym samym nie obowiązuje zasada doręczenia dorosłemu domownikowi w trybie art. 138 § 1 k.p.c. Podkreślić jednak należy, iż doręczenie w trybie powyższego artykułu może nastąpić wyłącznie w mieszkaniu adresata. Niedopuszczalne i nieskuteczne jest zatem doręczenie zastępcze w innym miejscu, niż mieszkanie adresata, w którym doręczyciel zastanie jego domownika. Skoro strona powodowa oświadczyła, iż miejsce pobytu pozwanej nie jest jej znane i wniosła o ustanowienie dla pozwanej kuratora, to nie można uznać, iż lokal znajdujący się przy ul. (...) w R. jest mieszkaniem pozwanej. Na marginesie wskazać można, iż doręczenie zastępcze nie służy dopełnieniu formalności procesowej po to, by proces mógł się toczyć, lecz jest dokonywane w interesie osób uczestniczących w procesie, tj. w tym celu, żeby zapewnić im rzeczywisty udział w procesie i możliwość podjęcia obrony, gdy dotyczy to osoby pozwanej. Nie jest dopuszczalne wykorzystywanie doręczenia zastępczego wtedy, gdy osoby o jakich mowa w art. 138 k.p.c., nie są praktycznie w stanie przekazać przesyłki sądowej adresatowi z powodu jego długotrwałej nieobecności w miejscu zamieszkania, w przeciwnym razie akceptowałyby się fikcję, która w istocie pozbawiałaby prawa do sądu. Sądowi nie są znane są relacje między matką a pozwaną.

Zważyć należy także, iż z kserokopii książki nadawczej nie wynika, aby korespondencja została pozwanej przesłana, bowiem przy piśmie kierowanym do pozwanej nie ma kodu kreskowego nadającego numer przesyłce pocztowej.

Wobec powyższego z uwagi na nieuprawdopodobnienie roszczenia orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

Wobec oddalenia powództwa powód jest stroną przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 k.p.c. i to na nim spoczywa obowiązek poniesienia w całości kosztów procesu. Zarządzeniem z dnia 9 grudnia 2015 r. Sąd ustanowił dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej kuratora dla reprezentowania i obrony jej praw. Wobec powyższego, Sąd zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U.2013.1476) w związku z § 1 ust. 1 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461) przyznał adwokatowi P. R. wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora dla nieznanej z miejsc pobytu pozwanej kwotę 4.428 zł, w tym kwotę 828 zł tytułem podatku od towaru i usług i kwotę tę nakazał pobrać od powoda.